

Zbierka súdnych rozhodnutí

Vec T-393/21

(Uverejnenie výňatkov)

Max Heinr. Sutor OHG

proti

Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB)

Rozsudok Všeobecného súdu (ôsma rozšírená komora) z 8. mája 2024

„Hospodárska a menová únia – Banková únia – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (SRM) – Jednotný fond na riešenie krízových situácií (SRF) – Rozhodnutie SRB o výpočte príspevkov *ex ante* na rok 2021 – Povinnosť odôvodnenia – Námiетка protiprávnosti – Časové obmedzenie účinkov rozsudku“

1. *Hospodárska a menová politika – Hospodárska politika – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností – Príspevky ex ante do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRF) – Zohľadnenie fiduciárnych záväzkov úverovej inštitúcie, ktorá má povolenie vykonávať investičné činnosti, pri výpočte uvedených príspevkov – Prípustnosť*
[Nariadenie Komisie 2015/63, článok 5 ods. 1 písm. e); smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59, článok 2 ods. 2 bod 3]

(pozri body 41, 45, 51, 147)

2. *Hospodárska a menová politika – Hospodárska politika – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností – Príspevky ex ante do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRF) – Zohľadnenie fiduciárnych záväzkov úverovej inštitúcie, ktorá má povolenie vykonávať investičné činnosti, pri výpočte uvedených príspevkov – Vystavenie uvedených záväzkov rovnakým rizikám ako investičné spoločnosti v prípade riešenia krízovej situácie – Porušenie zásady rovnosti zaobchádzania – Neexistencia*
[Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 806/2014, odôvodnenie 12; nariadenie Komisie 2015/63, článok 5 ods. 1 písm. e)]

(pozri body 89 – 92, 95)

3. *Hospodárska a menová politika – Hospodárska politika – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností – Príspevky ex ante do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRF) – Zohľadnenie fiduciárnych záväzkov úverovej inštitúcie, ktorá má povolenie vykonávať investičné činnosti, pri výpočte*

uvedených príspevkov – Zásada zaznamenávania týchto záväzkov do súvahy príslušnej inštitúcie – Možnosť výnimky poskytnutá členským štátom umožňujúca inštitúciám zaznamenávať uvedené záväzky mimo súvahy – Porušenie zásady rovnosti zaobchádzania vyplývajúce z rozdielov vo vnútroštátnych právnych predpisoch – Neexistencia [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 806/2014, článok 70 ods. 2 druhý pododsek písm. b); smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59, článok 103 ods. 2; smernica Rady 86/635, článok 10 ods. 1]

(pozri body 98 – 100, 104, 106, 107)

Zhrnutie

Všeobecný súd po podaní žaloby o neplatnosť, ktorej vyhovel, zrušil rozhodnutie Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) o stanovení príspevkov *ex ante* na rok 2021¹ do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (SRF), z dôvodu, že porušila svoju povinnosť odôvodnenia v súvislosti s určením ročnej cieľovej úrovne. Všeobecný súd tiež rozhodol o rozsahu článku 5 ods. 1 písm. e) delegovaného nariadenia 2015/63² a o námietke protiprávnosti vznesenej proti nemu. Napokon preskúmal aj údajné porušenie článku 5 ods. 1 písm. e) uvedeného nariadenia.

Max Heinr. Sutor OHG, žalobkyňa, je úverová inštitúcia so sídlom v Nemecku. Dňa 14. apríla 2021 prijala SRB rozhodnutie, v ktorom stanovila³ príspevky *ex ante* na rok 2021 do SRF úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností, vrátane žalobkyne.

Posúdenie Všeobecným súdom

V prvom rade, pokiaľ ide o rozsah článku 5 ods. 1 delegovaného nariadenia 2015/63, Všeobecný súd pripomenul, že podľa judikatúry výnimka stanovená v tomto ustanovení, ktorá umožňuje vylúčiť určité záväzky z výpočtu príspevkov *ex ante*, sa má vykladať striktnie. Uviedol tiež, že článok 5 ods. 1 písm. e) tohto delegovaného nariadenia stanovuje tri kumulatívne podmienky vylúčenia dotknutých záväzkov z výpočtu príspevku *ex ante*, teda, že tieto záväzky musia byť v držbe investičnej spoločnosti, musia vyplývať z držby aktív alebo likvidity klientov a že títo klienti musia byť, okrem toho, chránení príslušným zákonom o platobnej neschopnosti.

Pokiaľ ide o prvú podmienku, Všeobecný súd poznamenal, že podľa delegovaného nariadenia 2015/63⁴ a smernice 2014/59⁵, výnimka uvedená v článku 5 ods. 1 písm. e) tohto delegovaného nariadenia sa v čase prijatia napadnutého rozhodnutia neuplatňovala na subjekty, ktoré boli úverovými inštitúciami a zároveň investičnými spoločnosťami, ako to bolo v prípade žalobkyne. Zastával názor, že ak by Komisia zamýšľala odkazovať na úverové inštitúcie, ktoré sú zároveň

¹ Rozhodnutie Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií SRB/ES/2021/22 zo 14. apríla 2021 o výpočte príspevkov *ex ante* na rok 2021 do Jednotného fondu na riešenie krízových situácií (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

² Delegované nariadenie Komisie (EÚ) 2015/63 z 21. októbra 2014, ktorým sa dopĺňa smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ, pokiaľ ide o príspevky *ex ante* do mechanizmov financovania riešenia krízových situácií (Ú. v. EÚ L 11, 2015, s. 44).

³ V súlade s článkom 70 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1).

⁴ V jeho článku 3 bode 2.

⁵ V zmysle článku 2 ods. 2 bodu 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190).

investičnými spoločnosťami, uviedla by v článku 5 ods. 1 písm. e) uvedeného delegovaného nariadenia „inštitúcie“ a nie „investičné spoločnosti“⁶, zatiaľ čo s cieľom obmedziť uplatňovanie výnimky na určité subjekty použila presnejšie formulácie.⁷

Všeobecný súd v tejto súvislosti pripomenul, že vymedzenie pojmu „investičná spoločnosť“ v smernici 2014/59 bolo zmenené smernicou 2019/2034⁸, ktorá *in fine* odkazuje na pojem „investičná spoločnosť“ v smernici 2014/65. Zmena tejto definície sa však začala uplatňovať až od 26. júna 2021.⁹ Článok 5 ods. 1 písm. e) delegovaného nariadenia 2015/63 v znení uplatniteľnom v čase prijatia napadnutého rozhodnutia, čiže 14. apríla 2021, sa má vykladať tak, že neumožňuje vylúčiť záväzky, ktoré majú úverové inštitúcie, akou je žalobkyňa, z výpočtu záväzkov slúžiacich na určenie ich príspevku *ex ante*. Fiduciárne záväzky žalobkyne tak nespĺňajú prvú z troch kumulatívnych podmienok stanovených v článku 5 ods. 1 písm. e) uvedeného delegovaného nariadenia a Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod v celom rozsahu.

V druhom rade, pokiaľ ide o porušenie článku 103 ods. 7 smernice 2014/59, žalobkyňa tvrdila, že jednak jej fiduciárne záväzky nepredstavujú riziko a jednak, že ich nevylúčenie z výpočtu príspevku *ex ante* vedie k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania.

Po prvé Všeobecný súd na úvod pripomenul, že Komisia má širokú mieru voľnej úvahy pri určovaní kritérií na úpravu príspevkov *ex ante* podľa rizikového profilu a že preskúmanie súdom Únie sa musí obmedziť na preskúmanie, či pri výkone takejto právomoci nedošlo k zjavnému porušeniu alebo zneužitiu právomoci, alebo či neboli zjavne prekročené hranice diskrečnej právomoci. Na úvod zdôraznil, že v článku 103 ods. 7 smernice 2014/59 sa stanovuje osem prvkov, ktoré musí Komisia zohľadniť na účely úpravy uvedených príspevkov podľa rizikového profilu inštitúcií. Následne v tomto ustanovení nie je nič, čo by naznačovalo, že Komisia mala prikladať zásadný význam jednému alebo viacerým uvedeným prvkom, ako je napríklad riziko, ktorému je inštitúcia vystavená, alebo okrem toho, ako má Komisia toto vystavenie zohľadniť. Napokon žalobkyňa v každom prípade nepreukázala, že fiduciárne záväzky boli v prípade riešenia krízovej situácie zbavené akéhokoľvek rizika. Na jednej strane v prípade platobnej neschopnosti nemecké právo neposkytuje osobitnú ochranu finančným prostriedkom klientov, pokiaľ sú uložené na spoločnom účte, ktorý žalobkyňa založila vo vlastnom mene a spravuje ho vo vlastnom mene, ale na účet klientov (ďalej len „tranzitný účet“), a na druhej strane, na to aby tieto finančné prostriedky boli chránené systémom ochrany vkladov, musia mať príslušné európske úverové inštitúcie (ďalej len „inštitúcie ponúkajúce produkty“) ich sídlo v členskom štáte a klienti nesmú do týchto inštitúcií vložiť viac ako 100 000 eur, takže uvedená ochrana je obmedzená tak z územného, ako aj kvantitatívneho hľadiska.

Po druhé pokiaľ ide o predmet a účel smernice 2014/59, nariadenia č. 806/2014 a delegovaného nariadenia 2015/63, Všeobecný súd uviedol, že tieto akty patria do pôsobnosti jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií,¹⁰ ktorého vytvorenie má zabezpečiť najmä neutrálny prístup k zaobchádzaniu so zlyhávajúcimi inštitúciami. Na účely preskúmania, či sa úverové inštitúcie, ktoré majú oprávnenie vykonávať investičné činnosti, akou je žalobkyňa, nachádzajú

⁶ Ako to urobila v písmenách a), b) a f) tohto ustanovenia, keď použila pojem „inštitúcia“.

⁷ Podobne ako v prípade centrálnych protistrán, centrálnych depozitárov a investičných spoločností.

⁸ Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/2034 z 27. novembra 2019 o prudenciálnom dohľade nad investičnými spoločnosťami a o zmene smerníc 2002/87/ES, 2009/65/ES, 2011/61/EÚ, 2013/36/EÚ, 2014/59/EÚ a 2014/65/EÚ (Ú. v. EÚ L 314, 2019, s. 64).

⁹ V súlade s článkom 67 ods. 1 druhým pododsekom smernice 2019/2034 vykladanom v spojení s odôvodnením 39 tejto smernice.

¹⁰ V súlade s odôvodnením 12 nariadenia č. 806/2014.

v situácii porovnateľnej so situáciou investičných spoločností,¹¹ pokiaľ ide o zohľadnenie fiduciárnych záväzkov na účely výpočtu príspevkov *ex ante*, Všeobecný súd najmä poznamenal, že tieto príspevky *ex ante* sú určené na financovanie opatrení na riešenie krízových situácií, ktorých prijatie podlieha podmienke, že takéto opatrenie je nevyhnutné vo verejnom záujme.¹² Úverové inštitúcie a investičné spoločnosti však nepredstavujú porovnateľné riziko, pokiaľ ide o nepriaznivé účinky, ktoré by ich zlyhanie mohlo mať na finančnú stabilitu, keďže na rozdiel od úverových inštitúcií investičné spoločnosti nemajú veľké portfóliá retailových a firemných úverov a neprijímajú vklady. To platí o to viac, že klientska základňa úverových inštitúcií a investičných spoločností je odlišná.

Za týchto okolností pravdepodobnosť, že bude predmetom riešenia krízovej situácie, je vyššia v prípade úverovej inštitúcie, akou je žalobkyňa, ako v prípade investičnej spoločnosti, takže tieto dve kategórie inštitúcií nie sú v porovnateľnej situácii.

Rovnako tak nie je situácia týchto inštitúcií porovnateľná, pokiaľ ide o zaobchádzanie s fiduciárnymi záväzkami. Podľa nemeckého práva sú investičné spoločnosti povinné okamžite oddeliť finančné prostriedky prijaté od klientov na správcovských účtoch založených v úverových inštitúciách. Úverová inštitúcia, akou je žalobkyňa, však nie je povinná okamžite previesť uvedené finančné prostriedky z tranzitného účtu inštitúciám ponúkajúcim produkty.

Žalobkyňa teda nepreukázala, že fiduciárne záväzky investičných spoločností boli vystavené úrovni rizika porovnateľnej s úrovňou rizika fiduciárnych záväzkov úverových inštitúcií, ktoré majú povolenie na vykonávanie investičných činností.

Ďalej, pokiaľ ide o nerovnosť zaobchádzania založenú v podstate na skutočnosti, že SRB prijala rovnakú metódu výpočtu základného ročného príspevku pre všetky inštitúcie bez toho, aby zohľadnila skutočnosť, že niektoré členské štáty využili výnimku, ktorá umožňuje, aby záväzky týkajúce sa finančných prostriedkov spravovaných vo vlastnom mene, ale v záujme tretích osôb boli zaznamenané mimo súvahy,¹³ Všeobecný súd pripomenul, že pokiaľ ide o určenie záväzkov, ktoré sa majú zohľadniť na účely výpočtu príspevku *ex ante*, delegované nariadenie 2015/63 definuje „celkové záväzky“ ako záväzky vymedzené smernicou 86/635 alebo v zmysle vymedzenia podľa Medzinárodných štandardov finančného výkazníctva v nariadení č. 1606/2002¹⁴. Okrem toho hoci finančné prostriedky, ktoré inštitúcia spravuje vo vlastnom mene, ale na účet iných, musia byť spravídla, ako je to v Nemecku, uvedené v súvahe tejto inštitúcie, ak je držiteľom príslušných aktív, niektoré členské štáty sa rozhodli pre výnimku stanovenú v smernici 86/635, ktorá umožňuje, aby tieto záväzky boli uvedené mimo súvahy. Táto situácia však vyplýva zo spoločného uplatňovania ustanovení nariadenia č. 806/2014 a smernice 2014/59, v spojení so smernicou 86/635, ktorých platnosť žalobkyňa vzhľadom na zásadu rovnosti zaobchádzania nespochybnila.

¹¹ Ako je uvedené v článku 5 ods. 1 písm. e) delegovaného nariadenia 2015/63.

¹² Ako sa uvádza v článku 14 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia 806/2014, najmä zabrániť významným nepriaznivým účinkom, ktoré by likvidácia inštitúcie mala na finančnú stabilitu, najmä zabránením šírenia krízy, a to aj v rámci trhových infraštruktúr, a zachovaním trhovej disciplíny.

¹³ V súlade s článkom 10 ods. 1 treťou vetou smernice Rady 86/635/EHS z 8. decembra 1986 o ročnej účtovnej závierke a konsolidovaných účtoch bánk a iných finančných inštitúcií (Ú. v. ES L 372, 1986, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 157).

¹⁴ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 z 19. júla 2002 o uplatňovaní medzinárodných účtovných noriem (Ú. v. ES L 243, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/029, s. 609).

Pokiaľ ide o nezohľadnenie rozdielov medzi účtovnými pravidlami rôznych členských štátov, pokiaľ ide o zahrnutie fiduciárnych záväzkov do súvah inštitúcií, Všeobecný súd pripomenul, že zásada rovnosti zaobchádzania nemôže Komisiu splnomocniť na to, aby pri prijímaní delegovaných aktov konala nad rámec splnomocnenia, ktoré jej udelil normotvorca Únie. V prejednávanej veci ani smernica 2014/59, ani nariadenie č. 806/2014 nesplnomocnili Komisiu na harmonizáciu vnútroštátnych účtovných pravidiel v tejto oblasti. Komisii preto nemožno vytýkať, že porušila zásadu rovnosti zaobchádzania tým, že neodstránila tieto rozdiely. Navyše zákaz diskriminácie sa nevzťahuje na rozdiely existujúce medzi právnymi predpismi jednotlivých členských štátov, pokiaľ sú týmito právnymi predpismi rovnakým spôsobom dotknuté všetky osoby patriace do ich pôsobnosti. V prejednávanej veci žalobkyňa netvrdila, a už vôbec nepreukázala, že dotknutá nemecká právna úprava sa nedotýkala rovnako všetkých osôb, ktoré patria do jej pôsobnosti. Okrem toho prijatie právnej úpravy Únie v konkrétnej oblasti činnosti môže mať rôzne dôsledky pre niektoré hospodárske subjekty vzhľadom na ich individuálnu situáciu alebo na vnútroštátne pravidlá, ktoré sa na nich vzťahujú, pričom takýto dôsledok nemožno považovať za porušenie zásady rovnosti zaobchádzania, ak je uvedená právna úprava založená na objektívnych kritériách prispôbených cieľom, ktoré sleduje. Všeobecnému súdu nebola predložená žiadna skutočnosť, z ktorej by vyplývalo, že článok 3 bod 11 delegovaného nariadenia 2015/63 nie je založený na objektívnych kritériách, ktoré sú prispôbené cieľom sledovaným delegovaným nariadením 2015/63.

Napokon, pokiaľ ide o nerovnosť zaobchádzania medzi žalobkyňou a úverovými inštitúciami, ktoré vyhotovujú svoju súvahu podľa medzinárodných účtovných noriem, zatiaľ čo podľa nemeckého práva je tento spôsob povolený len pre materské spoločnosti, Všeobecný súd konštatoval, že táto situácia je jednak dôsledkom uplatnenia pravidla nemeckého práva, a nie delegovaného nariadenia 2015/63, a jednak, že žalobkyňa mohla vypracovať účtovné závierky v súlade s týmito účtovnými štandardmi, ale rozhodla sa, že tak neurobí z administratívnych a finančných dôvodov. Za týchto podmienok žalobkyňa nemôže namietat nerovnosť zaobchádzania z tohto dôvodu.

V treťom rade a napokon pokiaľ ide o porušenie článku 5 ods. 1 písm. e) delegovaného nariadenia 2015/63 v rozsahu, v akom toto nariadenie neumožňuje vylúčiť fiduciárne záväzky žalobkyne z výpočtu jej príspevku *ex ante*, Všeobecný súd po prvé rozhodol, že SRB sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď z uvedeného výpočtu nevylúčila sumu týchto záväzkov.

Po druhé pripomenul, že Súdny dvor už rozhodol, že článok 5 ods. 1 písm. e) delegovaného nariadenia 2015/63 nepriznáva príslušným orgánom diskrečnú právomoc vylúčiť určité záväzky v rámci úpravy príspevkov *ex ante* na základe rizika, ale naopak presne vymenúva podmienky, za ktorých určité záväzky môžu podliehať takémuto vylúčeniu. V dôsledku toho sa SRB nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď na ňu analogicky neuplatnila článok 5 ods. 1 písm. e) tohto delegovaného nariadenia. Okrem toho pokiaľ ide o zohľadnenie zásady rovnosti zaobchádzania, uvedené delegované nariadenie rozlišuje medzi situáciami, ktoré vykazujú značné osobitosti priamo spojené s rizikami, ktoré predstavujú predmetné záväzky. Vzhľadom na tieto úvahy neuplatnenie článku 5 ods. 1 písm. e) uvedeného delegovaného nariadenia na základe analógie nie je v rozpore so zásadou rovnosti zaobchádzania. To isté platí pre zásadu proporcionality, v súvislosti s ktorou Všeobecný súd rozhodol, že žalobkyňa sa obmedzila na uvedenie nepodložených tvrdení.

Po tretie pokiaľ ide o námietku, podľa ktorej by zohľadnenie fiduciárnych záväzkov žalobkyne pri výpočte jej príspevku *ex ante* viedlo k prípadnému dvojitému zohľadneniu týchto záväzkov pri uvedenom výpočte, Všeobecný súd konštatoval, že žalobkyňa jednak nevysvetlila, aká konkrétna metóda výpočtu príspevkov *ex ante* je pre inštitúcie menej obmedzujúca, pričom je vhodná na dosiahnutie cieľov sledovaných nariadením rovnako účinným spôsobom. Okrem toho neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť tvrdenie SRB o podmienkach využívania ochrany systémom ochrany vkladov. Napokon nebol predložený žiadny argument, ktorý by naznačoval, že Komisia chcela úplne vylúčiť akúkoľvek formu dvojitého započítania záväzkov.

Po štvrté pokiaľ ide o tvrdenie, že zohľadnenie fiduciárnych záväzkov pri výpočte jej príspevku *ex ante* nespĺňa kritérium nevyhnutnosti, pretože v prípade platobnej neschopnosti by klienti mali právo na oddelenie fiduciárnych aktív, ktoré spravuje žalobkyňa, ktoré by preukázalo, že existujú dostatočné záruky ochrany týchto klientov, Všeobecný súd zdôraznil, že žalobkyňa nepreukázala, že aktíva a likvidita jej klientov by boli v prípade platobnej neschopnosti kryté zárukami, ktoré sú porovnateľné so zárukami pokrývajúcimi aktíva a likviditu klientov investičných spoločností.

Po piate Všeobecný súd poznamenal, že mu nebol predložený žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by preukázal, že zahrnutie jej fiduciárnych záväzkov do výpočtu jej príspevku *ex ante* by spôsobilo zjavne neprimerané nevýhody vo vzťahu k cieľom smernice 2014/59.